

[J. O. Krag.]

kostninger, ja, så fører det sammen med andre faktorerens virkning til en ny bølge af prisstigninger, der vil udløse nye dyrtidsportioner. Vi har fået betalingsrestriktioner over for udlandet, som vi ikke har kendt siden krigens tid. Og dog er problemerne ikke løst. Ingen — heller ikke regeringen — kan garantere os mod nye rystelser, og man spørger: hvad er det egentlig, regeringen vil? Hvilke planer har den på længere sigt? Hvilke midler kan den fortælle os om, den vil anvende, som kan skabe en større tryghed end den, man har i dag? Og så er svaret, at vi måske har en regering, der næppe tør planlægge sin politik for en hel uge ad gangen.

Skuffelse, skepsis og utryghed breder sig i regeringens kølvand.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Til de dommedagsvisioner, som hr. J. O. Krag har malet for os af regeringens politik ud fra den antagelse, at vi i løbet af et år eller to, meget kort tid, skulle sigte efter fuldstændig balance over for udlandet, vil jeg gerne sige, at dette er jo ganske urealistisk, og det ved hr. J. O. Krag selvfølgelig, at det er. Bl. a. må han vide det, fordi jeg klart og tydeligt sagde i slutningen af min tale i formiddags, at en kapitalimport vil være nødvendig over en længere årrække. Det står på sp. 6592, hvis man vil slå efter.

Det, som vi imidlertid må anse for helt nødvendigt, er, at den udvikling, vi har haft igennem 8-9 års socialdemokratisk regering, fra 1959 til 1967, med år for år — som hovedtendens — stigende underskud over for udlandet og stigende gældsætning, vendes, og at vi kommer på vej ind i en udvikling, der over et åremål fører frem til en rimelig balance. Det er selvfølgelig det, der er vort mål, det må vi gøre. Det er helt nødvendigt at gøre det, at dreje udviklingen på denne måde, hvis vi skal skabe tillid både hjemme og ude til opretholdelsen af den danske kronens internationale værdi, som må være det helt selvfølgelig måls for regeringens politik.

Jeg vil gerne sige, at de finanspolitiske foranstaltninger, det nu drejer sig om, er jo ikke et forsøg på at skabe arbejdsløshed, som det her er blevet fremstillet. Det vi

gør, er, at vi prøver at skære 1 pct. af forbruget i en situation, hvor vi med en meget betydelig grad af sikkerhed kan vide, at forbruget vil stige med 5 pct. Jeg tør sige, at der har tidligere i historien fundet anderledes drastiske begrænsninger sted, og når vi mener at kunne nøjes med det, er det netop, fordi vi griber ind nu, før overophedningen er en kendsgerning, men på et tidspunkt, hvor vi må regne med, at den vil komme i løbet af nogle måneder. Virkningen af indgrebene kommer jo stort set også først i løbet af nogle måneder.

De betragtninger, hr. J. O. Krag fremsatte om Tyskland og England om, at Tyskland havde lav arbejdsløshed og en stærk valuta, medens andre lande havde større arbejdsløshed og en svag valuta, er jo ikke relevante for vor situation. Forklaringen er jo ikke den, at Tyskland har en lav arbejdsløshed og en stærk valuta, fordi man har ført en meget ekspansiv politik på det tyske hjemmemarked. Det, der er sket i Tyskland, er, at valutaen er blevet stærk og beskæftigelsen høj på samme tid og af samme grund, nemlig at Tysklands eksport er steget kolossalt, og at man har haft denne meget stærke konkurrenceevne og denne meget betydelige eksportstigning. Det, som er Englands problem, og som også i en vis udstrækning er Danmarks problem, er, at vi står med nogle strukturproblemer, som gør det vanskeligt for os at få beskæftigelsen trukket i vejret i tilsvarende grad ved hjælp af en ekspansion af eksporten. Det har jo været og er vort problem, og derfor er det regeringens politik at forsøge at lægge tingene sådan til rette, at eksporten får de bedst mulige vilkår og dermed, at den størst mulige del af beskæftigelsen kan blive en eksportbeskæftigelse til gavn for betalingsbalancen.

Må jeg om devalueringen sige til hr. J. O. Krag, at hvad jeg sagde var, at på kort sigt tror jeg ikke, at den gavn, devalueringen var for eksporten, oversteg den skade, devalueringen var for importen. Alting tyder på, at i 1968 ville vi have været lige så vel hjulpet betalingsbalancemæssigt set uden devaluering. Den bytteforholdsforringelse, vi fik, var så betydelig, at importen steg svarende til næsten hvad eksporten steg, men på langt sigt kan man vel håbe, at den forbedring af industrieksportens konkur-